

Sygn. akt II UK 418/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z wniosku D. Spółki z o.o. z siedzibą w G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
z udziałem zainteresowanych: P. K., S. L., M. K., T. W.
o ustalenie istnienia bądź nieistnienia obowiązku podlegania ubezpieczeniom
społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 maja 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 27 maja 2014 r., sygn. akt III AU1a 1707/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 maja 2014 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku – w sprawie D. Spółka z o.o. z siedzibą w G. (dalej jako: „odwołująca się Spółka” lub „płatnik”) przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G. z udziałem zainteresowanych: P. K., S. L., M. K., T. W. o ustalenie istnienia bądź nieistnienia obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym – oddalił apelację odwołującej się Spółki (płatnika) od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku z dnia 18 kwietnia 2013 r., oddalającego odwołania Spółki od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 11 i 18 lutego 2011 r. stwierdzających, że: P. K., S. L., M. K., T. W. , jako osoby zatrudnione na podstawie umowy zlecenia u płatnika składek podlegali obowiązkowo

ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresach wskazanych w decyzji.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego odwołująca się Spółka zaskarżyła skargą kasacyjną. Skargę oparto na pierwszej podstawie kasacyjnej określonej w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) wskazano na przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wskazano, że „w przedmiotowej sprawie występuje szereg istotnych zagadnień prawnych...”, które przedstawiają się następująco:

„1. Czy może być uznana za przyjmującego zamówienie – a w konsekwencji czy można mówić o skutecznym zawarciu umowy o dzieło – osoba, która w dziele wykonywanym zbiorowo, w wyniku podziału obowiązków z innymi osobami, wykonuje jedynie jego niemającą samodzielnego znaczenia część lub która wykonuje czynności (prace), które choć nie prowadzą bezpośrednio do powstania dzieła, to są one niezbędne do jego powstania, tj. pozostają w adekwatnym związku przyczynowo-skutkowym?

W przypadku zaś udzielenia pozytywnej odpowiedzi na to pytanie:

Czy i ewentualnie jakie znaczenie ma okoliczność, czy osoba taka brała udział w wykonaniu dzieła przez cały czas jego powstawania, czy jej udział był ograniczony do określonego okresu, krótszego niż czas powstawania dzieła?

2. Czy przyjmowana w doktrynie prawa cywilnego „samoistość rezultatu” jako konstytutywna cecha dzieła wyklucza *a priori* instrumentalne traktowanie tego dzieła np. jedynie jako elementu dużo bardziej złożonego procesu a po wykorzystaniu takiego dzieła – jego zniszczenie (zniweczenie osiągniętego rezultatu)?

3. Czy pozbawia przedmiot umowy o dzieło przymiotu dzieła:

a) powtarzalność czynności niezbędnych do wykonania dzieła i wykonanie w ten sposób wielu dzieł?

b) możliwość usuwania na bieżąco usterek dzieła, przed jego odbiorem a następnie, czy brak możliwości skorzystania z uprawnień wynikających z rękojmi w pewien czas po dokonaniu odbioru dzieła wobec zniweczenia dzieła (rozbiórka

szalunku) oznacza, że nie istniała możliwość poddania umówionego rezultatu (dzieła) sprawdzianowi na istnienie wad?

c) niemożność przypisania konkretnemu wykonawcy dzieła wykonywanego zbiorowo odpowiedzialności za usterki i czy w takim przypadku wykonawcy ponoszą względem zamawiającego odpowiedzialność solidarną, ewentualnie *in solidum*?

4. Czy dokonując kwalifikacji prawnej umów cywilnoprawnych związanych z wykonaniem prac budowlanych i ich wykładni w kontekście okoliczności, w jakich oświadczenia woli zostały złożone i w kontekście zamiaru i celu stron, sąd powszechny ma obowiązek uwzględnienia regulacji odnoszących się do przepisów prawa budowlanego?”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującej się Spółki nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt

1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571); 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179); 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504) i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Wymóg ten jest uzasadniony publicznymi celami rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2007 r., V CSK 356/07, LEX nr 621243). Ograniczenie się przez skarżącego do pytania nie jest wystarczającym określeniem zagadnienia prawnego, jeżeli zagadnienie prawne nie zostało przedstawione bez odniesienia się do ogólnych problemów

interpretacyjnych (postanowienie SN z 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451).

Uwzględniając przedstawione wyżej założenia interpretacyjne należy stwierdzić, że autor rozpatrywanej skargi kasacyjnej nie przedstawił istotnych zagadnień prawnych sprawy w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przede wszystkim dlatego, że przedstawione w uzasadnieniu wniosku kwestie sprowadził do ogólnikowych pytań. Ponadto przedstawione kwestie nie są powiązane z przepisami prawa: ani przepisami Kodeksu cywilnego ani przepisami prawa ubezpieczeń społecznych odpowiednimi do zasygnalizowanych – w uzasadnieniu wniosku – problemów. Takie ujęcie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie przekonuje o wystąpieniu przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Poza tylko ogólnikowymi pytaniami brakuje odpowiedniej jurydycznej argumentacji, którą autor skargi wykazałby, że w sprawie występują rzeczywiście istotne zagadnienia prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W swojej ogólnikowości przedstawione kwestie nie uwzględniają w swojej konstrukcji stanowiska zaskarżonego rozpatrywaną skargą kasacyjną wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku w zakresie analiz interpretacyjnych przepisów prawa dotyczących spornej w sprawie kwestii, analiz przedstawionych szeroko w uzasadnieniu zaskarżonego rozpatrywaną skargą wyroku Sądu drugiej instancji, którego prawidłowość nie została w sposób przekonujący zakwestionowana.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.